

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph. D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph. D., a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **RUKOV Ja + Va s.r.o.**, IČO: 47780843,
sídlem třída 9. května, 408 01 Rumburk,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování
a stavebního řádu,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2017, č. j. 301/UPS/2017-3, JID:
131018/2017/KUUK /MiK,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2017, č. j. 301/UPS/2017-3, JID: 131018/2017/KUUK /MiK, kterým bylo jako opožděné zamítnuto odvolání, která žalobce podal jako opomenutý účastník proti rozhodnutí Městského úřadu Varnsdorf, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 2. 2011, č. j. MUVA/4652/2011 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), kterým byla podle § 127 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 14 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, žadateli společnosti Antonín Hozman – HOZA s.r.o., IČO: 27313280, povolena změna v užívání části stavby č. p. „X“, ul. Národní, na pozemku parc. č. „X“ v katastrálním území „X“.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že je vlastníkem nemovitosti č. p. „X“ v katastrálním území „X“ (dále jen „stavba“). Dne 12. 5. 2017 podal odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, dne 26. 6. 2017 jej doplnil o další skutková tvrzení. Žalovanému vytýká, že v napadeném rozhodnutí opomněl uvést celé znění § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jde o to, že na účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu nelze aplikovat zmeškání lhůty proti odvolání. Žalobce jakožto vlastník stavby takovým účastníkem nepochybně je. O změně v užívání se přitom dozvěděl až 11. 5. 2017, kdy nahlédl do spisu stavebního úřadu a pořídil si fotokopii rozhodnutí stavebního úřadu poté, co mu změnu v užívání části stavby, o které do té doby nevěděl, namítl nájemce. Žalobce měl za to, že byl opomenutým účastníkem stavebního řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a že odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu podal včas.
3. Žalobce dále namítal, že ve spisu stavebního úřadu je založena *„jakási nájemní smlouva za účelem změny v užívání v nemovitosti“*, která je napsaná v rozporu s tehdy platným obchodním zákoníkem, přičemž změna má být provedena z prodejny sportovního zboží na prodejnu textilu. Změna v užívání části stavby však byla stavebním úřadem provedena z prodejny nábytku na prodejnu textilu. Předmět nájmu a cena nájmy nicméně jsou ve smlouvě správně. Nájemné bylo žalobcem z důvodu provádění oprav v části stavby stanoveno na 1 000 Kč a následně byla smlouva každý rok prodlužována. Žalobce uvedl, že pokud by mu bylo doručeno pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu, nepochybně by nájemné již dříve navýšil na cenu obvyklou. Žadatel podle žalobce navíc nepostupoval v žádosti podle § 45 odst. 1 správního řádu, neboť v ní neoznačil žádné účastníky řízení. Dále uvedl, že ustanovení zákona, na které se odkazuje žalovaný, by bylo možné aplikovat, jen pokud by odvolání podali další opomenutí účastníci řízení, kterými byli vlastníci sousedních pozemků a nemovitostí, kteří byli účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Ani ti nebyli v rozhodnutí stavebního úřadu uvedeni a stavební úřad tak do dne podání žaloby nedoručil své rozhodnutí žádnému z účastníků řízení, ale pouze žadateli a dotčeným správním orgánům. Odkazovat se na doručení poslednímu z účastníků řízení pro běh lhůty pro odvolání proto nelze.
4. Žalobce poukázal na to, že na první straně napadeného rozhodnutí je správně označen za účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, na straně druhé a z dalšího projevu žalovaného je však patrné, že vycházel a stanovil promlčecí lhůty tak, jako by se jednalo o účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Podle žalobce se měl žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž vypořádat s § 41 odst. 4 správního řádu. Žalobce totiž ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svém odvolání prokázal, že nemohl jakýmkoli způsobem ovlivnit vydání rozhodnutí stavebního úřadu. Dále žalobce poukázal na to, že stavební úřad nepostupoval ve stejných případech obdobně. Při změně v užívání části stavby proběhlé v roce 2002 totiž stavební úřad správně označil účastníky řízení – vlastníky sousedních nemovitostí včetně žalobce. V případě poslední, nyní napadené změny, jej z nepochopitelných důvodů jako účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu opomněl. Žalobce dále uvedl, že dne 6. 6. 2017 požádal o informaci o řízení a zaslání čísla jednacího. Žalovaný mu žádnou informaci neposkytl. Žalobci v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebylo umožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním a obhájit svá skutková tvrzení. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že se s rozhodnutím stavebního úřadu seznámil až 11. 5. 2017. Rovněž se nevypořádal s § 82 odst. 4 správního řádu, když je zřejmé, že žalobce nemohl své námitky uplatnit dříve, než se dozvěděl o vydaném rozhodnutí stavebního úřadu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Po rekapitulaci řízení před stavebním úřadem i žalovaným uvedl, že okruh účastníků řízení o změně v užívání stavby není stavebním zákonem upraven, je proto třeba vycházet z § 27 správního řádu. Účastníkem tohoto řízení byl podle § 27 odst. 1 správního řádu žadatel (zde stavebník a zároveň nájemce, který byl podle nájemní smlouvy oprávněný k provedené změně) a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Žalobce nebyl spolužadatelem a ani ho s žadatelem nepojila společná práva ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu. Žalovaný nepochybně, že žalobce jako vlastník stavby byl opomenutým účastníkem řízení. Jelikož byl osobou, která byla přímo dotčena na svém právu, byla materiálně účastníkem podle § 27 odst. 2 správního řádu. V tomto směru žalovaný odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 27. 5. 2016, č. j. 29 A 21/2014. Doplnil též, že změna v účelu užívání části stavby nebyla podmíněna provedením změny stavby, tj. nevznikla potřeba provést stavební práce. Změny byly provedeny pouze vnitřními úpravami části prostor stavby, které sloužily k užívání výhradně nájemci. Ani tehdy účinné znění § 127 stavebního zákona neukládalo stavebnímu úřadu případný souhlas doručit vlastníkovi stavby, pokud nebyl oznamovatelem.
6. I pokud by soud došel k závěru, že žalobci svědčilo postavení hlavního účastníka, bylo podle žalovaného odvolání podáno opožděně, neboť podle něj bylo rozhodnutí stavebního úřadu žalobci doručeno už dne 5. 4. 2017, kdy jeho jednatel nahlížel do celého spisového materiálu, který prokazatelně obsahoval i předmětné rozhodnutí. To, že byl žalobci obsah rozhodnutí znám, a to dokonce již před dnem 5. 4. 2017, vyplývalo i z obsahu protokolu ze dne 5. 4. 2017, neboť na stavební úřad se dostavil za jasným účelem, kdy věděl, že v rozhodnutí stavebního úřadu není označen jako účastník a že se rozhodnutí týká změny v účelu užívání. Podle žalovaného bylo rozhodnutí žalobci doručeno nejpozději dne 5. 4. 2017. Z obsahu odvolání se však žalovaný domníval, že k prokazatelnému seznámení s rozhodnutím stavebního úřadu došlo nejpozději ke dni 23. 1. 2017. Poukázal i na probíhající soudní spor o vyklizení nemovitosti vedený u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 18 C 140/2017, který se měl týkat i výše nájemného s ohledem na provedené změny na stavbě. Obsah rozhodnutí tedy musel být žalobci znám. S ohledem na to navrhl žalovaný výslech svědka jednatele společnosti Antonín Hozman – HOZA s.r.o. a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provedení dokazování obsahem spisu sp. zn. 18 C 140/2017, konkrétně žalobou a výpovědí ze dne 23. 1. 2017.

7. Za jediného účastníka stavební úřad označil žadatele, kterému své rozhodnutí doručil dne 10. 2. 2011. Objektivní roční lhůta tak běžela od tohoto dne. Ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu podle žalovaného nelze vykládat tak, že tato lhůta začne běžet až po doručení rozhodnutí všem případným opomenutým účastníkům. Dále žalovaný uvedl, že žalobce směřuje účastníky odvolacího řízení a účastníky řízení před stavebním úřadem. V odvolacím řízení v případě opožděného odvolání byl žalobce účastníkem podle § 27 odst. 1 správního řádu, a to jediným, k čemuž žalovaný odkázal na závěr poradního sboru Ministerstva vnitra č. 79 ze dne 22. 6. 2009. Postavení žalobce v odvolacím řízení se lišilo od jeho postavení v řízení před stavebním úřadem. Dále žalovaný uvedl, že o prominutí zmeškání úkonu se rozhoduje na základě žádosti účastníka spojené se zmeškaným úkonem. V tomto případě žádost o prominutí zmeškání úkonu nebyla spolu s odvoláním podána. Vzhledem k závěru o opožděnosti odvolání bylo nadbytečné se v odůvodnění napadeného rozhodnutí věcně zabývat odvolacími námitkami.
8. Žalovaný pro případ zamítnutí žaloby požadoval přiznání paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč, které mu vznikly v souvislosti se soudním řízením ve spojení s vyjádřením k žalobě. V této souvislosti poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, a následnou novelizaci zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „občanský soudní řád“) a vyhlášku č. 254/2015 Sb.

Replika žalobce

9. Žalobce v replice zopakoval, že s provedenou změnou v užívání by nesouhlasil, a popsal, že rozhodnutí stavebního úřadu omezilo další nájemníky i jeho vlastnické právo, což má zásadní význam. Žalobce poukázal na nedostatky řízení před stavebním úřadem, který neměl rozhodovat na základě předložené nájemní smlouvy, kterou nebylo možné považovat za oprávněný právní titul ke změně v užívání části stavby pro její rozpor s obchodním zákoníkem, vydat časově neomezené rozhodnutí o změně v užívání části stavby, ačkoli nájemní smlouva byla uzavřena na dobu jednoho roku, a žalobce v tomto stavebním řízení opomenout. Rozhodnutí stavebního úřadu pro absenci oprávněného právního titulu považoval za nicotné podle § 77 správního řádu a podle něj by mělo být soudem zrušeno. K vydání změny v užívání mělo dojít až po dokončení rekonstrukce v části stavby. K vyjádření žalovaného dále žalobce namítl, že neměl důvod žádat o (pozn. soudu – prominutí) zmeškání lhůty, neboť odvolání podal včas ve lhůtě 15 dnů od doručení, resp. od doby, kdy se o rozhodnutí dozvěděl, což bylo 11. 5. 2017. Na tomto datu žalobce trval. K vyjádření žalovaného, podle kterého se seznámil nebo mohl seznámit s rozhodnutím správního úřadu už dne 5. 4. 2017, se žalobce vyjádřil nesrozumitelným způsobem. Uvedl však, že pokud žalovaný určil den jeho seznámení s rozhodnutím na 5. 4. 2017 či 23. 1. 2017, měl nesporně zahájit přezkumné řízení ve věci samé, o které žalobce v podání ze dne 12. 5. 2017 žádal.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný soudu nesdělil nesouhlas s tímto postupem, přičemž byl poučen, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas uděлил.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Až po uplynutí lhůty k podání žaloby žalobce uplatnil námitku týkající se nicotnosti rozhodnutí stavebního úřadu podle § 77 správního řádu z důvodu absence oprávněného právního titulu, když předložená nájemní smlouva podle žalobce nemohla obstat. Opožděně uplatnil též námitku, podle které měl žalovaný, pokud shledal, že jeho odvolání bylo podáno opožděně, zahájit přezkumné řízení ve věci samé. K tomu soud uvádí, žalobní body musí být podle § 71 odst. 2 s. ř. s. vymezeny ve lhůtě pro podání žaloby. Soud proto nepřihlédne k žalobním bodům uplatněným opožděně, ledaže by se námitky týkaly skutečností, k nimž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, publ. pod č. 335/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Soud se proto z důvodu uplatnění těchto námitek po uplynutí lhůty k podání žaloby jimi nemohl zabývat. K tomu podotýká, že jednou ze skutečností, ke které je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, je nicotnost napadeného rozhodnutí. V případě přezkumu meritorního rozhodnutí o řádném opravném prostředku soud vychází z toho, že řízení před správním orgánem I. stupně a orgánem rozhodujícím o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. V případě napadeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o opožděném odvolání, tomu však tak není a řízení před odvolacím orgánem tak netvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek s řízením před stavebním úřadem. Případná nicotnost rozhodnutí stavebního úřadu je tak v této věci bez významu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, publ. pod č. 2855/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Soud proto uzavřel, že nicotností rozhodnutí stavebního úřadu se ani z moci úřední zabývat nemohl a nicotnost napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti neshledal.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu ve věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. S ohledem na procesní povahu napadeného rozhodnutí jej soud přezkoumal výhradně z hlediska včasnosti podaného odvolání. Soud zjistil, že podstatné skutkové okolnosti věci nejsou sporné, když i žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce jakožto vlastník stavby měl v řízení o změně v užívání části stavby vedeném stavebním úřadem a zahájeném v důsledku žádosti společnosti Antonín Hozman – HOZA s.r.o. z materiálního hlediska postavení účastníka, avšak byl stavebním úřadem opomenut. Spornou mezi účastníky je aplikace § 84 odst. 1 správního řádu na žalobcem podané odvolání.
15. Podle § 84 odst. 1 správního řádu platí, že *osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.

16. Podle § 27 odst. 1 správního řádu účastníky řízení (dále jen "účastník") jsou
- a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu;
  - b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

Podle odst. 3 tohoto ustanovení účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.

17. Zatímco žalobce se považoval za účastníka řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, žalovaný mu účastenství přiznával na základě § 27 odst. 2 správního řádu a jeho odvolání proto zamítl jako opožděné pro zmeškání roční objektivní lhůty. Účastníkovi řízení o změně v užívání části stavby (žadateli) totiž stavební úřad své rozhodnutí doručil již dne 10. 2. 2011, žalobce však své odvolání podal až dne 12. 5. 2017. K napadenému rozhodnutí přitom soud poznamenává, že jakkoli označení žalobce jakožto účastníka podle § 27 odst. 1 správního řádu ve výroku napadeného rozhodnutí skutečně mohlo být pro žalobce na první pohled matoucí, jde o vymezení jeho účastenství pouze v odvolacím řízení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí muselo být žalobci zcela zřejmé (což potvrdil i obsah žaloby, kde svou polemiku s napadeným rozhodnutím stavěl zejména na tomto bodě), že žalovaný jej v řízení o změně v užívání části stavby považoval za účastníka podle § 27 odst. 2 správního řádu a že toto jej také vedlo k závěru o opožděnosti podaného odvolání.
18. Soud se s posouzením otázky účastenství žalobce v řízení o změně v užívání části stavby shoduje s žalovaným. Stejnou otázkou se navíc již s totožným závěrem zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 2. 2018, č. j. 10 As 148/2016 - 45, publ. pod č. 573/2018 Sb. NSS, www.nssoud.cz. Dospěl přitom k závěru, že vlastník nemovitosti, který zároveň nebyl žadatelem, nebyl účastníkem podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu. Tento svůj závěr odůvodnil následujícím způsobem: *Stěžovatel nepochybně byl dotčenou osobou, jíž se činnost správního orgánu v tomto případě dotýkala (§ 2 odst. 3 správního řádu). Aby stěžovatel mohl být považován za účastníka řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, musel by být se žadatelem v tzv. „společenství práv nebo povinností“.* Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 2. 7. 2014, č. j. 6 As 133/2013-83, uvedl, že aby bylo možné stěžovatele považovat za účastníka řízení podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, musí splnit dvě podmínky: *„Jednak musí být dotčenou osobou, tedy osobou, jíž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (§ 2 odst. 3 správního řádu) a jednak musí být se žadatelem ve společenství práv nebo povinností. Takovým společenstvím práv může být podílové spoluvlastnictví určité věci. Pokud např. jeden ze spoluvlastníků stavebního pozemku v podílovém spoluvlastnictví podá žádost o zahájení správního řízení týkající se této věci, jsou účastníky tohoto řízení i ostatní spoluvlastníci, kteří žádost o zahájení řízení nepodali. Tito spoluvlastníci jsou pak dotčenými osobami. Lze uvést i obdobné případy, kdy dochází k velice těsnému propojení práv a povinností subjektů podobně jako je tomu v případě spoluvlastníků*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věci, např. v případě vztahů mezi účastníky veřejnoprávní smlouvy ve smyslu ust. § 161 správního řádu nebo sporného řízení ve smyslu ust. § 141 správního řádu. Jak dále NSS v tomto rozsudku uvedl, ... takové společenství nevzniká automaticky v důsledku soukromoprávní smlouvy, z níž smluvním stranám vyplývají vzájemná práva a povinnosti. Vztah vzniklý např. ze smlouvy o spolupráci, která založila relativní práva mezi BBC Radiocom a stěžovatelem, proto nelze přirovnávat ke vztahu mezi spoluvlastníky věci. Pro něj je určující právě absolutní povaha práva, které mají všichni spoluvlastníci k věci, a z toho plynoucí těsné propojení práv a povinností všech spoluvlastníků. Názor zastávaný stěžovatelem by ad absurdum vedl k tomu, že jakýkoliv subjekt, který by uzavřel s účastníkem správního řízení soukromoprávní smlouvu, by měl být také účastníkem správního řízení ve smyslu ust. § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, s čímž nelze souhlasit.

19. V případě žalobce tak nelze hovořit o splnění podmínek vymezených v § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu. Nebyl žadatelem ani oznamovatelem, na základě jehož oznámení bylo zahájeno řízení o změně v užívání části stavby. Mezi ním a žadatelem nevzniklo společenství práv nebo povinností k uvedené stavbě, a to ani na základě nájemní smlouvy založené ve správním spise.
20. Žalobci tedy svědčilo účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad mu však rozhodnutí neoznámil a nejednal s ním. Rozhodnutí mohl napadnout odvoláním ve lhůtě do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděl, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým je stavební úřad oznámil. Pro začátek běhu jednorocní objektivní lhůty je rozhodné, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým je stavební úřad oznámil, tedy den 10. 2. 2011, kdy je oznámil žadateli, jehož jediného za účastníka řízení chybně považoval. S ohledem na uplynutí objektivní roční lhůty se žalovaný s ohledem na nadbytečnost správně odmítl zabývat tím, zda byla na straně žalobce dodržena subjektivní třicetidenní lhůta, tedy zda se s rozhodnutím stavebního úřadu seznámil až dne 11. 5. 2017, což tvrdil, nebo dříve, neboť to nemohlo mít vliv na posouzení věci. Z téhož důvodu ani soud v intencích § 52 s. ř. s. nepřistoupil k navrhovanému provedení důkazů výsledkem svědka jednatele společnosti Antonín Hozman – HOZA s.r.o. a obsahem spisu sp. zn. 18 C 140/2017, konkrétně žalobou a výpovědí ze dne 23. 1. 2017.
21. S ohledem na procesní povahu napadeného rozhodnutí, které lze přezkoumat výhradně z hlediska včasnosti podaného odvolání, neměl žalovaný povinnost zabývat se správností a zákonností rozhodnutí správního úřadu a řízení před ním. Stejně tak se jimi nemůže zabývat soud. Námitky týkající obsahu žádosti žadatele, žadatelem předložené nájemní smlouvy, důsledků rozhodnutí stavebního úřadu pro žalobce, nerespektování povinnosti správního orgánu rozhodovat ve stejných věcech obdobně či aplikace § 82 odst. 4 správního řádu v napadeném rozhodnutí tak nejsou z hlediska řešené věci relevantní. Jde-li o námitku, podle které se žalovaný nevypořádal s § 41 odst. 4 správního řádu, k tomu je třeba přisvědčit žalovanému, který ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce o žádné prominutí zmeškání úkonu v první řadě ani nepožádal.
22. Jde-li o námitku vady řízení, podle které žalobci nebylo v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu umožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním a obhájit svá skutková tvrzení, soud ji považuje za nedůvodnou. Postup podle § 36 odst. 3 správního řádu je totiž povinný, vydává-li správní orgán rozhodnutí ve věci samé neboli rozhodnutí meritorní. Napadené rozhodnutí však je procesní povahy, neboť jím správní orgán podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

92 odst. 1 správního řádu rozhoduje o opožděném odvolání, aniž by jakkoli hodnotil a zkoumal věcnou a právní stránku rozhodnutí (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011 - 87, publ. pod č. 1719/2002 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Soud dodává, že při svém rozhodování žalovaný vycházel pouze z žalobcem předložených listin a ze žalobci známého spisu stavebního úřadu.

23. Dále žalobce namítal, že dne 6. 6. 2017 požádal o informaci o řízení a zaslání čísla jednacího, žalovaný mu však informaci neposkytl. Soud ověřil, že ve spisu skutečně byla založena žádost žalobce ze dne 6. 6. 2017 o zaslání čísla jednacího, pod kterým je vedeno odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Žádost byla odůvodněna tím, že žalobce míní doplnit skutková tvrzení. Doplnění odvolání žalobce ze dne 22. 6. 2017 nazvané „...nová skutková tvrzení a nové podklady před vydáním rozhodnutí ve věci samé“ je ve spise založeno rovněž. Z toho je zřejmé, že ke zkrácení žalobce na jeho procesních právech v důsledku nesdělení spisové značky či čísla jednacího žalovaným žalobci nedošlo; to, že žalovaný na žádost prokazatelným způsobem nereagoval, nelze považovat za vadu, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí.
24. Soud proto žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
25. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud žalovanému nepřiznal paušální náhradu ve smyslu § 151 občanského soudního řádu ve výši 300 Kč za jeden úkon v řízení, které se žalovaný domáhal, neboť použití tohoto ustanovení je vyloučeno, protože podle § 64 s. ř. s. se má prvá a třetí část občanského soudního řádu aplikovat na řízení před správními soudy pouze tehdy, nestanoví-li sám s. ř. s. jinak. Úprava nákladů řízení v § 57 až 61 s. ř. s. je přitom komplexní a obsahuje též vlastní úpravu toho, co je nutno rozumět náklady řízení, stejně jako pravidla pro rozhodování o nich, byť jde v řadě ohledů o úpravu duplicitní, resp. obdobnou jako v občanském soudním řádu. Na danou věc nelze dle soudu ani vztáhnout závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, týkající se rovnosti účastníků civilního řízení a práva nezastoupeného účastníka řízení na paušální náhradu hotových výdajů, neboť důvody, pro které Ústavní soud v občanském soudním řízení využil ústavně konformní výklad pomocí analogie, nejsou plně přenositelné na řízení podle s. ř. s. Ke shodným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, publ. pod č. 3344/2016 Sb. NSS.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. června 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)